Na tisíc žen jde světem - Zich, Karel

Na tisíc žen jde světem,
voní vždy jiným květem,
odcházejí nám s létem,
jen jednu z nich však měl jsem rád.

Četl jsem stokrát v snáři,
na tisíc hvězd mi září,
viděl jsem na sta tváří,
jen o jednu se musím bát.

Ta krásná tvář mně mate,
ach, vy jí paní znáte,
vkradla se do zrcadla,
kéž smím ji milovat.

Na tisíc žen jde světem,
voní vždy jiným květem,
odcházejí nám s létem,
jen jednu z nich však měl jsem rád.

Na tisíc žen jde světem,
voní vždy jiným květem,
odcházejí nám s létem,
jen jednu z nich však měl jsem rád.

Četl jsem stokrát v snáři,
na tisíc hvězd mi září,
viděl jsem na sta tváří,
jen o jednu se musím bát.

Jediná, má lásko jediná,
jsi skutečnost nebo vidina,
která zjevuje se jako víly v lese,
když je pozdní hodina.

Kdybys byla jen mým přizrakem,
zůstaneš mi přesto zázrakem,
lásko neodcházej, všude mně doprovázej,
jediná lásko, jediná.